

VELESTİN

tinus vilâyetinin kırk altı köyü, bir kasabası, 14.195'i müslüman, 9745'i hristiyan olmak üzere yaklaşık 27.000 kadar bir nüfusu vardı.

Osmanlılar'ın Tesalya'yı Yunanistan'a devretmeye zorlanmasından sonra (1881) hemen hemen bütün Türkler Velestin'i terketti, yerleri yakınlardaki köylerde oturan Rumlar tarafından iskân edildi. Osmanlı binaları tamamen yıkıldı. Sadece klasik Osmanlı tarzında yapılan uzun bir minare ayakta kaldı. Alfred Philippson tarafından tesbit edilen bu minare göletin kenarında 1930'lu yıllara kadar sağlam şekilde gelebilmişti. Ancak II. Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde burası da ortadan kaldırıldı. Saat kulesi 1954 ve 1956 yıllarında meydana gelen depremlerde büyük hasar gördü ve yıkıldı. 1889'da Velestin 2389 kişilik bir nüfusa sahipti. Bu tarihten itibaren nüfus artışı duraganlaştı. 1928'de bu rakam 2603'ten fazla değildi. Yunan tahrîki neticesinde meydana gelen Osmanlı-Yunan savaşında "30 Gün savaşları" süresinde Velestin kısa bir süre için yeniden Osmanlılar'ın eline geçti ve savaş alanı haline geldi. Osmanlı ordusunun Çatalca zaferi sonrasında 6 Mayıs 1897'de Velestin tepeleri ve istasyonu ele geçirildi, 8 Mayıs'ta Volos Limanı'na girildi. Osmanlı-Yunan barış antlaşmasının ardından Osmanlı ordusu Tesalya'dan çekildi. 2001'de 6116 nüfusu bulunan Velestino, modern Yunanca'yı (Dimotiki) ilk kullanan yazarlardan tanınmış siyasî eylemci Rigas Velestinidis'in (ö. 1798) doğum yeri olarak da öne çıkar.

BİBLİYOGRAFYA :

Evlîya Çelebi, *Seyahatnâme* (Dağlı), VIII, 91; E. Dodwell, *Klassische und topographische Reise durch Griechenland während der Jahre 1801, 1805 und 1806*, Meiningen 1822, II, 173-176; *Odoiporika Ipeirou kai Thessalias, ipo tin para to Ipourgeio ton Stratiotikon*, Athinais (Athens) 1880, s. 155, 195-196; Friedrich Stählin, *Das hellenistische Thessalien*, Stuttgart 1924, s. 104-107; A. Philippson, *Die Griechischen Landschaften, I, Thessalien und die Spercheios-Senke*, Frankfurt 1950, s. 121-122; J. Koder – F. Hild, *Tabula Imperii Byzantini I: Hellas und Thessalien*, Wien 1976, s. 133; M. Kemal Özgür, "Rumeli Kadılıkkan'nda 1078 Düzenlemesi", *İsmail Hakkı Uzunçarşılı'ya Armağan*, Ankara 1976, s. 251-309; *Ta perisothenta erga tou Argyris Philipidi* (ed. Theodosi Sperantza), Athens 1978, s. 129-130; S. Lauffer, *Griechenland, Lexikon der historischen Stätten*, München 1989, s. 700-702.

MACHIEL KIEL

VELÎ

(bk. VELÂYET).

VELÎ

(الولي)

Allah'ın isimlerinden
(esmâ-i hüsnâ) biri.

Sözlükte "bir şeye çok yakın olmak, bir kimseyle yan yana bulunmak" anlamındaki **vely** ile "birinin işini üstlenmek; bir ülkeyi yönetmek; yardım etmek, sevmek" mânâlarındaki **velâyet** (**vilâyet**) kökünden türeyen velî "yardımcı, dost" demektir (*Lisânü'l-ʿArab*, "vly" md.; *Kâmus Tercümesi*, IV, 1223-1226). Kur'an-ı Kerim'de yirmiye aşkın âyette (bir yerde "vâlî") Allah'a nisbet edilerek O'nun müminlerin dostu, koruyucusu olduğu bildirilmekte, bunların bir kısmında peygamberlerin ve müminlerin Allah'ı velî edindikleri belirtilmektedir. Bir kısmında ise velî kelimesinin yanında "nasîr" (yardımcı), ayrıca "şefî", vâkî" (koruyan) sıfatları yer almaktadır. Dokuz âyette velînin çoğul şekli **evliyâ** da bu mahiyette geçmektedir. Kur'an'da aynı kökten türeyen "mevlâ" da zât-ı ilâhiyyeye nisbet edilmiştir. Bundan başka kelimenin köklerinden birini teşkil eden velâyet, ayrıca evlâ ile tevellî (dost edinmek) kökünden türemiş iki muzârî sığası Allah'ın ve müminlerin fiili olarak zikredilmektedir (M. F. Abdülbâki, *el-Muʿcem*, "vly" md.).

Velî ile vâlî isimleri Tirmizî ve İbn Mâce'nin esmâ-i hüsnâ listelerinde yer almaktadır ("Daʿavât", 82; "Duʿâ", 10). Kur'an'da inanç birliğinin soy birliğinden önce geldiğini bildiren âyetlere paralel olarak (et-Tevbe 9/24; el-Mücâdile 58/22) Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "Babamın -müslüman olmayan- soydaşları dostlarım değildir; benim dostum Allah ve sâlih müminlerdir" (Buhârî, "Edeb", 14; Müslim, "İmân", 366). Resûlullah'ın, Ahzâb sûresinde yer alan (33/6), kendisinin müminlere öz varlıklarından daha yakın (evlâ) olduğu şeklindeki ifadeyi teyit eden beyanı Ahmed b. Hanbel'e ait *el-Müsned*'in yanı sıra *Kütüb-i Sitte*'de mevcuttur (Wensinck, VII, 332). Hz. Peygamber en çok özenilecek dostu şöyle tasvir etmiştir: Bu kişi basit yaşantılı, namaz kılmaktan zevk alan, ibadetini elinden geldikçe güzel ifa eden, rabbine gizlice itaat eden, insanlar tarafından önemsenmeyen, genç yaşta Allah'a kavuşan, mirası ve ağlayanları az olan kimsedir (*Müsned*, V, 252; İbn Mâce, "Zühd", 4; Tirmizî, "Zühd", 35; rivayetin zayıf olduğu da kaydedilmektedir; bk. *Müsned* [Arnaût], XXXVI, 498-500).

Zeccâc, "Allah iman edenlerin velîsidir" meâlindeki âyette (el-Bakara 2/257) geçen velî kelimesine "yardımcı" mânası verip çocuğun bakımı ve yetiştirilmesini velîsinin üstlenmesi gibi Cenâb-ı Hak'ın da müminlere dünyada yardım ettiğini, âhîrette de mükâfatlarını bizzat vereceğini söylemiştir. Ebû Mansûr el-Mâtürîdî, aynı yorumu yaptıktan sonra velînin "en yakın, en münasip" anlamındaki evlâ mânasına da gelebileceğini belirtmiştir, çünkü müminlerin bütün ümit ve yönelişleri Allah'adır (*Teʿvilâtü'l-Kurʿân*, I, 161-162). Ebû'l-Kâsım ez-Zeccâcî velî kelimesinin on anlamda kullanıldığını ve bunların tamamının "aralarında engel bulunmadan iki şeyin yan yana olması" mânasından çıktığını kaydettikten sonra Allah Teâlâ'nın inkârcılara da nimet verdiğini, bununla birlikte O'nun "kâfirlerin velîsi" diye nitelendirilemeyeceğini söyler. Çünkü müminler Allah'ın nimetlerini şükür, itaat ve tevhidle karşılar, kâfirlerse inkârla mukabelede bulunur. Bu da Hz. Peygamber'e hitap eden, "Sen ancak kıyametten korkanları uyabilirsin" âyetine (en-Nâziât 79/45) benzemektedir. Bilindiği üzere Resûlullah'ın uyarıları herkese yönelikti, fakat kâfirler bunlardan faydalanmamıştır. Esasen Bakara sûresindeki "Allah iman edenlerin velîsidir" meâlindeki âyetin devamında (2/257) inkâr edenlerin dostlarının Allah değil tâgût olduğu ifade edilmiştir (*İştikâku esmâ'illâh*, s. 113-114). Abdülkerîm el-Kuşeyrî velînin "yardımcı" şeklindeki anlamını, "Allah velîlerinin O'nun dinine yardım etmeleri ve kendisine itaati temsil eden gruplar içinde bulunmaları" şeklinde yorumlamıştır. Kuşeyrî'ye göre Allah'ın dost edindiği kimsenin âlâmetlerinden biri O'nun tarafından kötülüklerden korunup arzulanan yerine getirilmesi, diğeri de Hak dostlarının gönüllerine sevgisini yerleştirmesidir. Fahreddin er-Râzî, kulun velî isminden nasibinin Allah ile müşterek dostluğunun devamını sağlamak için kendisine düşen görevi yerine getirmesi olduğunu belirtir. Bu görev de Allah'tan başka her şeyden yüz çevirmek ve bütün varlığıyla O'nun azamet nuruna yönelmekle yerine getirilebilir. Allah'ın insanla ilgili isimlerinden olan velî esmâ-i hüsnâdan hafîz, hasîb, nasîr, rahmân, rezzâk, vedûd ve vekîl isimleriyle anlam yakınlığı içinde bulunur.

BİBLİYOGRAFYA :

Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "vly" md.; *Kâmus Tercümesi*, IV, 1223-1226; Wensinck, *el-Muʿcem*, VII, 332; *Müsned*, V, 252; a.e. (Arnaût), XXXVI, 498-500; Buhârî, "Edeb", 14; Müslim, "İmân", 366; Zeccâc, *Tefstru esmâ'illâhi'l-hüsnâ* (nşr. Ahmed Yûsuf ed-Dekkâk), Beyrut 1395/

1975, s. 55; Mâtürîdî, *Te'vilâtü'l-Kur'an* (nşr. Ahmet Vanlioğlu), İstanbul 2005, I, 161-162; Ebûl-Kâsim ez-Zeccâcî, *İştikâku esmâ'illâh* (nşr. Abdülhüseyn Mübârek), Beyrut 1406/1986, s. 113-115; Abdülkâhîr el-Bağdâdî, *el-Esmâ' ve's-şifât*, Kayseri Râşid Efendi Ktp., nr. 497, vr. 236^b-237^a; Kuşeyrî, *et-Taḥbîr fi't-tezkîr* (nşr. İbrâhîm Besyûnî), Kahire 1968, s. 71-72; Gazzâlî, *el-Makşadü'l-esnâ* (Fazluh), s. 140-141; İbnü'l-Cevzî, *Nüzhetu'l-a'yûn*, s. 613-614; Fahrreddin er-Râzî, *Levâmi'u'l-beyyînât* (nşr. Tâhâ Abdürraûf Sa'd), Beyrut 1404/1984, s. 300-302; Musa Koçar, "Kur'an'da Velî Kavramı", *Araştırmalar*, V/9-10, Isparta 2003, s. 159-184.

BEKİR TOPALOĞLU

VELÎ

(الولي)

Allah dostu anlamında
bir tasavvuf terimi.

Velî sözlükte "yardım eden, koruyan; yardım edilen, korunan" anlamlarına gelir. Kelimenin çoğulu olan **evliyâ** Türkçe'de tekil anlamda da kullanılır. Kur'an'da Allah'ın evliyasından bahsedildiği gibi şeytanın evliyasından da bahsedilir (Yûnus 10/62; Âl-i İmrân 3/175). Kelime sözlüklerde hem fâil hem mef'ûl mânâsında yer aldığından Kur'an'da Allah müminlerin, müminler Allah'ın; şeytan inkârcıların ve zalimlerin, inkârcılar ve zalimler de şeytanın velîsi olarak zikredilir (el-Bakara 2/257; Âl-i İmrân 3/68; el-Mâide 5/55; el-A'râf 7/196; eş-Şûrâ 42/9). Ayrıca müminler müminlerin ve kâfirler de kâfirlerin evliyasıdır (et-Tevbe 9/71; el-Enfâl 8/73). Kur'an'da geçen **mevlâ** kelimesi velî ile ortak kökene ve aynı anlamlara sahiptir (el-Bakara 2/286; Âl-i İmrân 3/150; el-Enfâl 8/40; el-Hac 22/78; Muhammed 47/11; et-Tahrîm 66/2) (Kur'an'da velî kelimesinin farklı kullanımları için bk. Râgîb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "vly" md.). "Mümin kullarına yardım eden, onları koruyan, işlerini gören, onların yakını ve dostu" anlamındaki velî Allah'ın isimlerinden biridir (bk. VELÎ). Allah'ın koruduğu ve yardım ettiği kimseler olarak müminler de Allah'a ibadet etmekle O'nun dostluğunu kazanıp velîsi durumuna gelirler (Kuşeyrî, s. 519).

Mutasavvıflar velîliği genel (velâyet-i âhme) ve özel (velâyet-i hâssa) diye ikiye ayırırlar. Genel anlamda her mümin Allah'ın dostudur ve O'nun velî kuldur. Özel anlamda velîlik ise düzenli, devamlı, kararlı ve ihlâslı bir şekilde ibadet ve kulluk eden, başta peygamberler olmak üzere takvâ sahibi bütün sâlih müminlere mahsustur. Buna ihtisas, istifâ, ictibâ ve istinâ' velâyeti de denir (Kelâbâzî, s. 74). Peygamber-

ler Hakk'ın çok özel kulları ve evliyasıdır; onların vâris ve nâibleri olan evliya da Allah'ın has kulları ve dostlarıdır. Allah'a yakınlık ve dostluk O'na ibadet ve kullukla sağlandığından müminlerin velâyetteki dereceleri amel ve ibadetlerine, ihlâslarına göre farklılık gösterir. Genel velâyet özel velâyete dönüştüğü oranda değer kazanır. Kulun amacı özel velîliğe ulaşmak ve evliyaullah arasına katılmaktır. Fakat her velînin Hakk'a yakınlığı aynı olmadığı için özel velâyetin de pek çok mertebesi ve menzili vardır (Gazzâlî, III, 19-20). Nitekim peygamberler ve sahâbiler arasındaki fazilet farkı da Hakk'a yakınlıktaki farktan kaynaklanır.

Mutasavvıfların özel velâyet hakkında dayandıkları âyet ve hadisler mevcuttur. Kur'an'da ticaret ve alışverişin Allah'ı zikretmekten, namaz kılmaktan ve zekât vermekten alıkoymadığı kişiler (en-Nûr 24/37), Allah'a verdikleri söze sâdik kalan müminler (el-Ahzâb 33/23), arınmayı seven insanlar (et-Tevbe 9/108) erkek ve kadınları kapsayacak biçimde "ricâl" (erler) kelimesiyle karşılanmış, tasavvuf literatüründe "ricâ-lullah" ve "merdân-ı Hudâ" terkipleriyle özel anlamdaki velîlere işaret edilmiştir. Allah'ın "ibâdî-ibâdünâ" (kullarım-kullarımız) diye nitelediği ve kendisine izâfe ettiği bazı özel kulları vardır ki (el-Bakara 2/186; el-Kehf 18/65) onlar kendilerini şeytanın kolaylıkla etkileyemediği (el-Hicr 15/42, 49; el-İsrâ 17/53), ihlâslı (el-Hicr 15/40; Sâd 38/83), sâlih (et-Tahrîm 66/10), korku ve hüznünden kurtulmuş (ez-Zuhruf 43/68), aralarına katılanların cennete gireceği (el-Fecr 89/29-30), Allah'ın sevdiği ve Allah'ı seven (el-Mâide 5/54), dürüst, takvâ sahibi, sabırlı, tevekkül ve ihsan ehli (el-Bakara 2/195; Âl-i İmrân 3/76, 146, 159; el-Hucurât 49/3) kimseler olarak tanımlanır. Allah ile aralarında dostluk ilişkisi bulunan evliya da bu niteliklere sahiptir (Yûnus 10/62-64).

Bütün evliyanın önderi olan Hz. Peygamber'in ibadet hayatı ve ahlâkının yanı sıra vahiy esnasında yaşadığı mânevî haller ve fîlerin daima göz önünde bulundurdukları hususlardır. İman, İslâm ve ihsandan bahsedilen Cibrîl hadisine göre (Buhârî, "İmân", 37) "Allah'ı görüyormuş gibi O'na ibadet eden" mânâsındaki ihsan evliyanın hali olarak kabul edilmiştir (Serrâc, s. 22). Kulun önce farzlarla, sonra nâfile ibadetlerle Allah'ın yakınlığını ve sevgisini kazanacağına dair hadiste ise O'nun sevdiği kulunun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı olduğu ifade edilir (Buhârî, "Rekâ'ik", 38; İbn Mâce, "Fiten", 16). Allah bu kulunun dileğini yerine getirir,

kendisine sığınması durumunda onu korur. Mutavassıflar velîlik konusunda çoğunlukla bu hadise atıfta bulunurlar. Diğer bir hadise göre Allah'ın öyle kulları vardır ki peygamberler ve şehidler arasında yer almadıkları halde kıyamet günü peygamberler ve şehidler tarafından mevkilerinin takdir edileceği, birbirini seven, nurdan kürsüler üzerinde oturan yüzleri nurlu kimselerdir (*Müsned*, V, 229; Tirmizî, "Zühd", 53, "Şifâtü'l-cennet", 25). Sahâbe, tâbiîn ve tebeu't-tâbiîn içinde ibadetleri, ahlâk ve irfanları ile tanınan, üstün niteliklere sahip müminler ilk dönemde zâhid ve âbid sıfatlarıyla anılsa da bunlar her zaman Allah'ın evliyası kabul edilmiştir. Ebû Nuaym'ın *Hilyetü'l-evliyâ' ve tabakâtü'l-aşfiyâ'*nda, Süleymî'nin *Tabakâtü'l-şûfiyye*'sinde, Ferîdüddin Attâr'ın *Tezki-retü'l-evliyâ'*nda geçen zâhid, âbid, nâsik, kurrâ, sûfi ve mutasavvıfların ortak noktası evliya zümresi arasında yer almalarıdır.

Tasavvuf kaynaklarında evliya çeşitli isim ve lakaplarla nitelenmiştir. Kelâbâzî evliyaya gureba, fukara, seyyâhîn, nürîyye, Suriye'de cûiyye (açlar), Horasan bölgesinde şikeftiyye (mağarada yaşayanlar) gibi isimler verildiğini kaydeder (*et-Ta'arruf*, s. 21; Serrâc, s. 527). Velîler için kullanılan diğer başlıca isimler şunlardır: Ehlullah, iyâlullah, ârif, ehl-i ma'rifet, muhakkik, ehl-i hakikat, muhib, ehl-i mahabbet, âşik, abdal, bûdelâ, vâsıl, ehl-i vuslat, safî-asfiyâ, hakîm-hükemâ, ahyâr, nükabâ, ebrâr, şüttâr, kutub, şeyh, mürşid, gavs, üstat, mürebî, mürid, sâlik, derviş, ehl-i abâ, sâfiyye, mutasavvife, mütekâşşife. Türkçe'de genellikle evliya zümreleri için "eren, ermiş, hak erenler" gibi kelimeler kullanılmıştır. Türkistan ve Tataristan'da evliyaya "işân" ve "ata" denir. Kuzey Afrika'da ise genellikle "mevlâ-mevlâye, seyyid-sîd, sâlih-sulehâ" diye anılırlar.

Ebû Nuaym el-İsfahânî evliyanın ayırt edici niteliklerinden bahseder. Buna göre kendisiyle karşılaştığında Allah'ı hatırlatan, zorluklara ve musibetlere katlanan, az yiyeceklerle yetinen, giyimine önem vermeyen, dünya ziynetine aldanmayan, Hakk'ın yarattığı varlıklar üzerinde tefekküre dalıp ibret alan, Allah ile olan ahbine sadık kalan, O'na sevgiyle bağlanan, ibadetlerini eksiksiz yapan, kul hakkını gözetken, "yakın"leri sayesinde dağları delen, denizleri yaran, yüzü suyu hürmetine yağmurlar yağdırılan, insanların ihtiyaçlarına yardım eden, ihlâslı, faziletli ve adaletli, içi hüznülü, yüzü mütebessim kimseler evliyadır (*Hilye*, I, 5-10). Velîlerin diğer bir özelliği de